

11.07

29.06

ПУБЛІЧНА
ПРОГРАМАІДЕЯ
МІСТА:
ПЕРЕВІРКА
РЕАЛЬНОСТЮЛітня
школа
в славутичі

2016

30.06

ЧЕТВЕР

9:30

Офіційне відкриття літньої школи
Славутицька міська рада, Зала урочистих
подій, Центральна площа, 7

18:30

Володимир Удовиченко
(міський голова Славутича 1990–2015,
Україна),
**Ініціатива, творчість і натхненна
праця — формула успіху від мера
Славутича**Славутицька міська рада, Зала засідань,
Центральна площа, 7

01.07

П'ЯТНИЦЯ

18:30

Ольга Казакова
(Інститут модернізму, Росія)
**Наскільки радянським був
радянський модернізм?**
Музична зала, дошкільний навчальний
заклад №6 «Крунк», Єреванський квартал, 14

02.07

СУБОТА

18:30

Оуен Хезерлі
(журналіст, Великобританія)
**Хто збудував Сікінград — чи були
нові британські міста соціаліс-
тичними, капіталістичними, чи і
тими, і тими водночас?**
Басейн «Лазурний», вул. Гвардійської Дивізії, 1

03.07

НЕДІЛЯ

18:30

**Ансельм Вагнер (Технічний
університет Граца, Австрія)**
Кінець утопічного модернізму
Дитяча школа мистецтв, вул. Курчатова, буд. 4

04.07

ПОНЕДІЛОК

18:30

**Кейт Браун (Мерілендський
університет, США)**
**Плутопія: ядерні сім'ї в
атомоградах, та великі радянські
й американські плутонієві
катастрофи**
Палац дитячої та юнацької творчості,
вул. Гвардійської Дивізії, 1

05.07

ВІВТОРОК

18:30

Наталія Жижченко
(ОНУКА, Україна)
**Творча зустріч на тему
«Інтерпретація теми Чорнобиля у
мистецтві»**
Кіно-концертний комплекс, Центральна
площа, 9 (вхід за запрошеннями)

Ольга Казакова — історикиня архітектури, кандидатка мистецтвознавства. Співзасновниця і директорка некомерційної організації по проведенню досліджень в галузі архітектури та містобудування «Інститут модернізму» Старша наукова співробітниця відділу теорії та історії архітектури і містобудування Новітнього часу Науково-дослідного інституту теорії та історії архітектури і містобудування (НДІПІАМ), радниця Російської академії архітектури і будівельних наук, авторка понад 30 статей з історії радянської архітектури, головна редакторка наукової збірки «Естетика відлиги: нове в архітектурі, мистецтві, культурі» (Росспен, 2013), співавторка книги «Леонід Павлов» (Electa, 2015), кураторка виставки «Радянський модернізм: форми часу» (2012, Москва, 2013, Єкатеринбург).

Оуен Хазерлі народився в англійському місті Саутгемптон у 1981 р. У 2011 р. він отримав звання доктора філософії у лондонському Біркбек-коледжі за наукову роботу, присвячену Конструктивізму та Американізму, яку буде опубліковано у 2016 р. під назвою The Chaplin Machine (укр. Машина Чапліна), у видавництві Pluto Press. Він регулярно публікується у журналах Architects Journal, Architectural Review, Dezeen, the Guardian, the London Review of Books і New Humanist. Також його авторству належить кілька книжок, зокрема: Militant Modernism (укр. Войовничий модернізм), вид. Zero — 2009 р.; A Guide to the New Ruins of Great Britain (укр. Путівник новими руїнами Великобританії), вид. Verso — 2010 р.; Uncommon — An Essay on Pulp (укр. Незвичне — оповідь про макулатуру), вид. Zero — 2011 р.; Across the Plaza (укр. Перетинаючи плазу), вид. Стрелка — 2012 р.; A New Kind of Bleak — Journeys through Urban Britain (укр. Новий вид непривітності — Подорожі містами Британії), вид. Verso — 2012 р., Landscapes of Communism (укр. Ландшафти комунізму), вид. Penguin — 2015 р., та The Ministry of Nostalgia (укр. Міністерство ностальгії), вид. Verso — 2016 р.). Він також відредагував та представив оновлене видання книги Яна Нейрна Nairn's Towns (укр. Міста Нейрна), вид. Notting Hill Editions — 2013 р., і написав тексти для виставки Brutalust: Celebrating Post-War Southampton (укр. Брутальхїт: Данина повоєнному Саутгемптону), що проходила в галереї К6. Оуен Хазерлі живе у Вулвічі (Великобританія).

Хто збудував Сікінград — чи були нові британські міста соціалістичними, капіталістичними, чи і тими, і тими водночас?

У період з 1940-х до 1970-х Великобританія збудувала одну з найпотужніших та найзаможніших держав у Західній Європі, однією з важливих складових її слави стала масивна програма житлового будівництва та створення кількох повноцінних «Нових міст», що здійснювали істотний вплив на весь світ впродовж кількох наступних десятиліть. Таке житло будувалося, здебільшого, коштом громадян і в більшості випадків належало народові. Часто траплялося, що міста будувалися всупереч невдоволенню сільських жителів, що населяли відповідні місцевості. Часто ці міста планувалися під впливом радянських практик міжвоєнних років, однак на цій лекції ми детально розглянемо чи є доречним порівняння британського підходу з радянськими практиками того самого періоду — 1940-х, 50-х, 60-х та 70-х. Чи можна говорити про реальні відмінності у плануванні, стилізації, фінансуванні та заселенні міст, і, якщо можна, то якими були ці відмінності? І як, зрештою, цим містам вдалося адаптуватися до більш капіталістичного клімату Британії у 1980-х?

Проф. Ансельм Вагнер (нар. у 1965) вивчав історію мистецтва, філософію та класичну археологію у Зальцбурзькому та Мюнхенському університетах (магістр від 1991 р., магістерську роботу було присвячено архітектурі Південного Тіроля у 12-13 ст.; Доктор філософії від 2002 р., дисертацію було присвячено мистецтву та політичному життю у Зальцбурзі в період від 1960-х до 1990-х років). Працював вільним куратором, керівником галереї, мистецьким критиком та редактором австрійських мистецьких видань Frame і Spike. Працював на посаді викладача в Університетах Зальцбурга, Лінца, Відня та Граца. У 2004 р. Був науковим співробітником в Мистецькому Інституті Кларк, що у м. Вільямстаун, штат Массачусетс. З 2004 до 2008 р. Працював помічником професора у Технічному університеті Граца. У 2009 р. брав участь у Фулбрайтській програмі для професорів в Університеті Міннесоти, що у м. Міннеаполіс. У 2010 р. його було призначено професором та головою Інституту архітектурної теорії, історії мистецтва та культурології технічного університету Граца. Відтоді, він працював редактором журналу GAM (Graz Architecture Magazine) та серії книжок architekt + analyse у берлінському видавництві Jovi, а також був членом ASVK (Консультаційної ради захисту історичного центру м. Грац) та очолював дослідницький проект «Сонячний дім Конрада Фрея», що його фінансував Австрійський фонд науки (FWF). Ключовими темами численних публікацій професора Вагнера є мистецтво та архітектура XX-XXI ст. Він є автором великої кількості наукових статей та книжок.

Наталія Жижченко — українська музикантка, мультиінструменталістка, авторка пісень та солістка гурту "ОНУКА". Закінчила Київський національний університет культури і мистецтв. За фахом етнокulturолог, перекладач з угорської і менеджер міжнародного культурного співробітництва. Захистила магістерську роботу про вплив аварії на ЧАЕС на культуру етнорегіону Полісся.

Михайло Думанський
Магістр міжнародного публічного права факультету міжнародних відносин ЛНУ ім. І.Франка. Випускник програм із менеджменту та управління продажами Києво-Могилянської бізнес-школи (kmb). Має великий досвід у проектному менеджменті. Проїшов навчання з менеджменту проектів та фандрейзингу в Україні, Польщі та Угорщині. Співзасновник Всеукраїнських проектів «Наукові пікніки» та «Роби вибори». Консультант проектів на платформі «Дія в Україні»
Досвід управлінської роботи в громадських організаціях: із 2012 року — Голова ГО CREart. Менеджер магістерської програми з інновацій та підприємництва у Львівській бізнес-школі Українського Католицького Університету.

06.07

СЕРЕДА

18:30

Ольга Казакова
(Інститут модернізму, Росія)
Період напіврозпаду.
Архітектура СРСР Брежньєвської
епохи
Дошкільний навчальний заклад «Центр розвитку дитини»,
Вільнюський квартал, 1

Кейт Браун живе у м. Вашингтон і є професоркою історії в Мерілендському університеті, розташованому в окрузі Балтимор. Також, вона є авторкою книги *Plutopia: Nuclear Families in Atomic Cities and the Great Soviet and American Plutonium Disasters* (укр. *Плутонія: ядерні сім'ї в атомоградах, та великі радянські й американські плутонієві катастрофи*), вид. Oxford — 2013 р., що отримала 7 нагород, включно з Нагородами Данінга та Бевериджа від Американської історичної асоціації. Книга *A Biography of No Place: From Ethnic Borderland to Soviet Heartland* (укр. *Біографія неіснуючого міста: від етнічних кордонів до ключових регіонів Радянського Союзу*), вид. Harvard — 2004 р., що належить перу Браун, отримала від Американської історичної асоціації Нагороду Джорджа Луїса Біра як найкраща книга, присвячена міжнародній європейській історії. Найсвіжішукнига Браун — *Dispatches from Dystopia: History of Places Not Yet Forgotten* (укр. *Доповіді з Дистопії: історія місць, про які досі пам'ятають*) було опубліковано в 2015 р.. Наразі вона пише історію про виживання та стійкість людей, що населяють громади довкола чорнобильської зони.

Плутонія: ядерні сім'ї в атомоградах, та великі радянські й американські плутонієві катастрофи

Цю лекцію Кейт Браун присвятить історіям м. Річленд, штат Вашингтон та Озерськ, Росія, адже саме в цих двох містах вперше у світі почали виробляти плутоній. Поряд із заводами, що виробляли плутоній, Американські та радянські лідери створили спеціальні міста — атомогради. У цих містах працівники заводів та їхні ядерні сім'ї, належачи до робочого класу, по суті жили як середній клас. Вони отримували вищу платню, мали добре житло, відмінні школи та були забезпечені їжею і товарами загального вжитку. Ідея зведення атомоградів, у яких жили працівники ядерних заводів, згодом знайшла застосування під час будівництва атомних електростанцій. Відчуження цих міст від зовнішнього світу призвело до виникнення зон із особливим імунітетом: темні сторони цього явища на кшталт нещасних випадків замовчувалися, а керівники заводів дозволяли собі марнотратство і нехтування навколишнім середовищем. За чотири десятиліття, завод Хенфорд неподалік Річленда та завод Маяк поряд із російським Озерськом викинули у навколишнє середовище по 200 мільйонів кюри радіоактивних ізотопів кожен — більше, ніж Чорнобиль. Вони ж вкрили сміттям сотні квадратних кілометрів землі, що призвело до забруднення річок, полів, лісів та сільськогосподарських угідь. Плутонія мала успіх, бо завдяки її ізолюваності здавалося, що вона здатна забезпечити втілення Американської мрії та радянських комуністичних ідей. Насправді ж, вона приховувала за собою катастрофи, імовірність виникнення яких досі нависає над людьми.

Кейс ван Райвен
Народився 5 травня 1948 р. у м. Амстердам, Нідерланди. Навчався на інженера-будівельника (Політехнічна школа Амстердама, 1969 р.) та містобудівника (Дельфтський технічний університет, 1976 р.). Живе та працює в Амстердамі. Маючи за плечима понад 30 років досвіду у Підрозділі містопланування та Бюро проектного менеджменту Амстердамського муніципалітету, вже більше десяти років працює незалежним урбаністом. Має досвід роботи в різних сферах — від відновлення міських кварталів де Пійп XIX ст., розташованих у амстердамському районі Оуд Вест, до планування забудови нових районів Амстердама на кшталт Нью-Слотен та містечка на воді — Айбург та перетворення промислових зон на змішані житлові райони, зокрема у Східному порті та на амстердамських набережних Ай. Має також досвід роботи за кордоном, зокрема займався відновленням зруйнованого землетрусом центру м. Манагуа, столиці Нікарагуа, а також відновленням старого міста у Аккрі, столи-

ці Гани, і частковою перебудовою старого міста у м. Вільлемстад, столиці о. Кюрасао. Є співавтором книг про містобудування, зокрема книг *Amsterdambacktothe IJ, transformation of the south IJ-embankment* (укр. *Амстердам — повернення до Ай, видозмінення підвденної набережної Ай*, 2012 р., та *Lviv, City of Paradoxes* (укр. *Львів, місто парадоксів*), 2014 р.. Входить до рад директорів кількох фондів і працює запрошеним викладачем в університетах та інших вищих навчальних закладах. Серед його нещодавно втілених проектів можна назвати перетворення старої будівлі Політехнічної школи на багатофункціональний комплекс, що включає у себе мистецькі резиденції, хостел, ресторан, міський сад та креативні простори. Також нещодавно заснував фундацію Друзі Львова, частково мешкає та працює радником і квартирмейстром у Львові (Україна).

Вивчаючи нове місто Дронтен

На лекції йтиметься про Нове Місто Дронтен, збудоване у 60-х роках минулого століття на нових землях, що з'явилися після висушування нідерландської затоки Зейдерзее. У 2015 р. Дронтен відсвяткував свою 50-ту річницю: його населення наразі складає 40000 мешканців. Попри те, що нові міста зазвичай страждають від численних соціальних та економічних проблем, це нове місто можна вважати позитивним виключенням, з якого варто навчатися. На лекції ви довідаєтеся про історію міста, від перших місячних планів до сучасності, а також про деякі стратегічно-важливі й успішні інтервенції, завдяки яким Дронтену вдалося набутти його ідентичності, сягнути його нинішнього стану, та вирости у місто, яким пишаються його жителі.

Роман Зінченко
Координатор Української мережі енергетичних інновацій Greencubator. Донносить ідеї і цінності енергоефективності, енергетичної культури, сталого розвитку. Має досвід роботи в інвестиційному PR, сферах фінансових комунікацій, просування територій, маркетингу соціальних проектів. Проводив тренінги та консультації, має викладацьку практику.

Євген Нікіфоров закінчив Geographic Photography College (Тель-Авів, Ізраїль). З 2013 року працює в Україні над довгостроковими документальними фотопроєктами, пов'язаними зі зміною суспільних просторів на тлі соціальних та ідеологічних трансформацій. Співпрацює з українськими і зарубіжними медіа. З 2013 по 2016 рік займається фотопроєктом, який присвячений мозаїкам радянського періоду. В рамках роботи над проектом Євген проїхав понад 100 населених пунктів України в пошуках монументального мистецтва. Фінальним результатом роботи стане спільна з видавництвом "Основи" книга — *Decommunised: Ukrainian Soviet Mosaics*. Сайт <http://nikiforoveugene.com>

Радянські мозаїки в публічному просторі України

Під час лекції Євген розповість про радянську мозаїку, дослідженнях для свого фотопроєкту, способах пошуку та атрибуції монументального мистецтва 1960-1980-х років, наведе приклади найцікавіших знайдених мозаїк і покаже як змінюється публічний простір під впливом «декомунізаційного» закону на прикладі монументального мистецтва.

Олексій Браточкін народився у 1974 році, історик, експерт Центру європейських досліджень (Мінськ, Білорусь), керівник концентрації «Публічна історія» Європейського коледжу Liberal Arts в Білорусі. Співавтор колективних монографій «Після радянського марксизму: історія, філософія, соціологія та психоаналіз в національних контекстах (Білорусь, Україна)» (Вільнюс, 2013) і «Шляхи європеїзації Білорусі: між політикою і конструюванням ідентичності (1991-2010)» (Мінськ, 2011).

Пам'ять про Чорнобиль у Білорусі: травма або «подолання наслідків»?

Аварія на Чорнобильській АЕС у 1986 році стала найважливішою частиною політичних кампаній другої половини 1980-х-початку 1990-х в БССР, а потім в незалежній Білорусі. Після приходу до влади Олександра Лукашенка в політиці пам'яті відбувся перехід від концепції «ліквідації наслідків» і «радіаційного геноциду» до пропагандистської ідеї «подолання наслідків». Що відбувається сьогодні з пам'яттю про аварію на різних рівнях білоруського суспільства?

Інга Фреймане — аспірантка Нортумбрійського університету (Великобританія) за спеціальністю «Географія». В даний час вона проводить етнографічні дослідження зосереджені на «емоційній географії протесту і активістів в сучасній Україні». Протягом останніх трьох років Інга має стійкий інтерес до мапування різних соціальних слів міста Вісагінас в Литві, у рамках окремого дослідження і у рамках Лабораторії критичного урбанізму Європейського гуманітарного університету (Литва).

Досвід досліджень та мапування у литовському атомограді Вісагінас

Дискусія буде проводитися на основі досвіду Міжнародної літньої школи "Джерела урбаністики в постіндустріальних містах", яка проводилася у Вісагінасі у 2015 році. Вісагінас є містом-супутником Ігналінської атомної електростанції в Литві, що в даний час виведена з експлуатації. У Балтійському контексті, місто можна розглядати як приклад моно-промислового міста, населення якого скорочується в результаті закриття промислового об'єкта, від якого воно залежало. Дискусія буде зосереджена на тому, яку роль відіграє мапування у рішенні проблеми пошуку нової ідентичності міста, і чи може бути переробленою і переосмисленою ядерна історія.

07.07

ЧЕТВЕР

14:00

Михайло Думанський (Львівська
бізнес-школа Українського Католицького
Університету, Україна)
Розумні міста. Практика Львова
Славутицька загальноосвітня школа І-ІІІ
ступенів № 1, пр. Дружби Народів, 19

18:30

Кейс ван Райвен (Kees van
Ruyven Stadsontwikkeling,
Нідерланди)
Вивчаючи нове місто Дронтен
Палац дитячої та юнацької творчості, вул.
Гвардійської Дивізії, 1

08.07

П'ЯТНИЦЯ

18:30

Роман Зінченко (Грінкубатор, Україна)
Підприємницьке місто
Сцена еко-проєкту "Enlight"

09.07

СУБОТА

14:00

Євген Нікіфоров
(фотограф, Україна)
Радянські мозаїки в публічному
просторі України
Славутицька міська рада, Зала урочистих
подій, Центральна площа, 7

18:30

Олексій Браточкін (Європейський
коледж Liberal Arts, Білорусь)
Пам'ять про Чорнобиль у Білорусі:
травма або «подолання наслідків»?
Кіно-концертний комплекс, колишня студія
ТБ, Центральна площа, 9

10.07

НЕДІЛЯ

11:00

Інга Фреймане
(Нортумбрійський університет,
Великобританія)
Досвід досліджень та мапування у
литовському атомограді Вісагінас
Таллінський ФОК «Динамоєць», Таллінський
квартал

18:30

**Відкрита презентація результатів
досліджень студентів**
Дитяча школа мистецтв, вул. Курчатова, буд. 4